

Arrest

**nr. 207 820 van 17 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M. WARLOP en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster diende in België een eerste verzoek om internationale bescherming in op 15 september 2015. Zij steunde daarbij op het asielrelaas van haar echtgenoot, B. A. G. S. M.

Op 2 augustus 2017 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van zowel verzoekster als haar echtgenoot.

Het beroep dat verzoekster en haar echtgenoot tegen de voormelde beslissingen indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd afgewezen bij arrest nr. X van 20 januari 2017: met dit arrest werd de weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus bevestigd.

Op 2 augustus 2017 dienden zowel verzoekster als haar echtgenoot een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 30 november 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van beiden. De beslissing, genomen in hoofde van verzoekster, is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger en sjiitisch moslim van Arabische origine. U bent getrouwd met B. A., G. S. M. (O.V. X). U bent geboren in Najaf en heeft daar gedurende uw hele leven gewoond.

Op 15 september 2015 diende u in België een asielaanvraag in. Op 2 augustus 2016 ging het Commissariaat-generaal inzake uw asielaanvraag over tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De RVV bevestigde de beslissing van het CGVS op 20 januari 2017. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de hiertoe wettelijk voorziene termijn. Op 7 februari 2017 verliet u België met uw gezin. U diende in Duitsland een nieuwe asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgewezen omdat België verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van uw asielaanvraag en u werd naar België teruggeleid op 1 augustus 2017. U diende in België een tweede asielaanvraag in op 2 augustus 2017.

Uw huidige asielaanvraag steunt in hoofdzaak op dezelfde asielmotieven als de motieven die uw echtgenoot aanbracht en die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag uiteen hebt gezet (nl. het feit dat uw echtgenoot bedreigd werd door de groep Ansar al Shaab). U voegt hier aan toe dat uw kinderen aan psychologische problemen leiden en dat u vreest dat zij omwille van de problemen van uw echtgenoot ontvoerd zullen worden. Ook voegt u hieraan toe dat u de conservatieve en vrouwenonvriendelijke cultuur in Irak vreest.

Op 13 september 2017 werd uw tweede asielaanvraag door het CGVS in overweging genomen.

U legde ter staving van uw tweede asielaanvraag geen andere stukken voor dan dewelke uw man neerlegde (Een psychologisch attest uit Duitsland betreffende uw dochter en gedeeltelijke kopieën van de paspoorten van u en uw familieleden. Uw man legde eveneens kopieën van de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van u en uw familieleden neer, dewelke hij reeds in het kader van jullie eerste aanvraag neerlegde).

Op 23.10.2017 legde uw echtgenoot via email de volgende, bijkomende documenten neer: twee foto's van een beschadigd interieur, een foto van een badge, een rijbewijs, verschillende foto's van een wagen, foto's van een facebookpost, een artikel over het debat over de mogelijke restitutie van eigendommen van Joodse Irakezen die het land hadden verlaten, een artikel over de eigendomscommissie in Kirkuk in 2014, een artikel over de aanslag op een rechter en een deel van de Arabische Wikipediapagina over Joods-Irakese burgers. Op 24.10.2017 legde uw man via mail ook Duitse medische documenten neer, evenals foto's van zijn verblijf in een ziekenhuis in Duitsland.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag beroept op de feiten die ook uw man B. A., G. S. M. (O.V. 8.123.610) inroept (DVZ 2e AA echtgenote rubriek 14, 15, 17 en 18). In het kader van de asielaanvraag van uw man ging het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen over tot een weigering van inoverwegingname van de aanvraag. Bijgevolg kan ook voor u eenzelfde beslissing genomen worden.

Voor een uitgebreide weergaven van de elementen op basis waarvan de beslissing aangaande de asielaanvraag van uw man genomen is, dient verwezen te worden naar de motiveren van de beslissing in zijn hoofde. Deze beslissing luidt als volgt:

"[...]"

Naast uw verwijzing naar de problemen van uw echtgenoot, verklaarde u eveneens de conservatieve cultuur in Irak te vrezen. U haalde aan dat mannen er hun vrouwen slaan. U verklaarde dat uw man u en uw kinderen zou slaan indien u naar Irak zou terugkeren, verklaarde dat u uw gezicht niet mocht tonen en niet mocht autorijden in Najaf en verklaarde dat de cultuur overal in Irak, ook in Bagdad dezelfde is (CGVS echtgenote II, p2, 3, 4). Er moeten echter verschillende opmerkingen gemaakt worden bij uw vrees ten aanzien van de conservatieve cultuur in Irak.

Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat u slechts vage en ongerijmde verklaringen aflegde betreffende de vrees om door uw echtgenote mishandeld te worden. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u in het begin van uw huwelijk door uw man geslagen werd, toen u de leeftijd van 18 jaar had, dat uw man u later goed behandelde en dat hij u in België verwent, dat uw man veel verbeterd is in België en hij in het huishouden meewerkt (CGVS echtgenote II, p3, 6, 7). Later verklaarde u echter dat uw man er in België mee dreigde dat hij u en uw kinderen in Irak zou slaan, verklaarde u dat u dit niet meer kon verdragen en om deze reden een zelfmoordpoging ondernam (CGVS echtgenote II, p3, 6, 7). Dergelijke verklaringen vallen moeilijk met elkaar te rijmen. Gelet op het feit dat u een vrees uit ten opzichte van uw man, is het aan u om aannemelijk te maken dat uw man u in Irak opnieuw zal slaan of op andere manier zal mishandelen. Het feit dat u zelf aanhaalt dat uw man door zijn lang verblijf in België van houding veranderde en het feit dat u verklaart niet te willen dat uw kinderen zonder vader opgroeien, is in dit geval opmerkelijk (CGVS echtgenote II, p3, 6, 7). Het louter verwijzen naar gewoonten binnen de traditionele, patriarchale cultuur van Irak, kan onmogelijk volstaan om aan te tonen dat u in Irak een persoonlijke vrees voor vervolging koestert. Dergelijke vrees moet namelijk reëel en concreet zijn. Dit bleek echter nergens uit uw verklaringen.

Bovendien moet worden gesteld dat uw verklaring als zou in de stad Bagdad een zelfde repressieve patriarchale cultuur heersen als in de stad Najaf, eveneens zeer opmerkelijk is. Als hoofdstad van Irak is Bagdad namelijk een diverse grootstad met een bevolking van meer dan acht en half miljoen inwoners, met haar eigen culturele instituten en bewegingen. Hoewel de positie van vrouwen er allerm minst perfect genoemd kan worden, is het uiterst opvallend dat u beweert dat de positie van de vrouw in Irak overal hetzelfde is (CGVS echtgenote II, p3). Daarbij komt dat u inconsistente verklaringen aflegde over uw persoonlijke positie als vrouw in Irak. Zo verklaarde u dat u bij terugkeer naar Irak niet de mogelijkheid te hebben om elders dan in Najaf te wonen, omdat u voor uw schoonmoeder moet zorgen. U verklaarde dat zij momenteel bij haar dochter woont (CGVS echtgenote II, p4). Uw man verklaarde echter dat zij reeds een tijd in een rusthuis woont (CGVS II, p3, 4). U verklaarde dat u hiervan niet op de hoogte was, omdat uw man het u misschien niet vertelde. Dit is vreemd, aangezien u later verklaarde dat uw schoonmoeder erg aan u gehecht is (CGVS echtgenote II, p4).

Meer nog, u verklaarde dat u in Najaf na uw derde jaar middelbaar niet meer naar school mocht en uw broer u sloeg omdat u een opening in uw rok had (CGVS echtgenote II, p3). Dit gaat echter in tegen de verklaringen die u in het gehoor in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde, waarin u stelde dat u tot het zesde leerjaar naar school gegaan was en daarna huisvrouw werd (gehoorverslag echtgenote, 1e AA, p2). Hier kan enkel worden vastgesteld dat u uw persoonlijke positie als vrouw in Irak en de culturele verschillen binnen uw land fout voorstelt. Ook is uw verklaring als zouden uw broers te dominant zijn, en u veel van hen niet mag, ook nu u getrouwd bent (CGVS echtgenote II, p5, 6), opvallend, gelet op het feit dat u deze problemen niet in het kader van uw eerste aanvraag aanhaalde. Toen u hiermee geconfronteerd werd, verklaarde u dat u deze problemen niet tijdens uw gehoor aanhaalde omdat u niet de kans kreeg om dergelijke problemen te vertellen en de interviewster u hier niet naar vroeg (CGVS echtgenote II, p6). Uit het verslag van het gehoor dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag op het CGVS had, blijkt nochtans duidelijk dat de interviewster u herhaaldelijk de kans gaf om te verklaren of u nog andere, persoonlijke, redenen had waarom u niet naar Irak terug kon (CGVS echtgenote II, 1e AA, p2). Gelet op de herhaaldelijke en verschillende manieren waarop deze vraag aan u gesteld werd, kan niet besloten worden dat u in uw eerste asielaanvraag niet de kans kreeg om dergelijke elementen aan te brengen.

Bovenstaande bevindingen doen dan ook ernstig afbreuk aan uw (reeds hypothetische) vrees voor de impact die de patriarchale cultuur in Irak op het gedrag van uw man zou hebben bij terugkeer naar uw geboorteland. Hoe dan ook moet opnieuw worden gesteld dat uw assumptie dat uw man u in Irak slecht zal behandelen, een louter blote bewering is die u verder niet hard maakt (gehoor echtgenote II, p3, 4, 5, 6, 7). Deze bewering kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat u in Irak een persoonlijke vrees voor vervolging koestert, zoals gedefinieerd wordt in de Vluchtelingenconventie, noch dat u bij terugkeer naar Irak een reëel risico loopt op ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, §2 a) en b) van de vreemdelingenwet

Om bovenstaande redenen moet het CGVS vaststellen dat u niet in staat bleek een persoonlijke vrees voor vervolging in Irak aan te tonen, zoals deze gedefinieerd wordt in de Vluchtelingenconventie. Evenmin bleek u in staat om aan te tonen dat u in Irak een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 a) en b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 18 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS verder teruggedrongen. De impact van de herovering van de steden Ramadi en Fallujah op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en Zuid-Irak in het bijzonder was duidelijk voelbaar. Ook in 2017 is er sprake van een verdere en sterke daling van het geweld in Zuid-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Najaf te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. IS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. In 2016 is IS er wel in geslaagd om in drie zware aanslagen te plegen in de provincie. In de periode januari tot juli 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de

provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. . Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Het offensief dat IS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS er in 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. In 2017 neemt het geweld in Zuid-Irak verder af, en ligt het na zes maanden lager dan om het even welke periode sinds drie jaren. Er zijn slechts drie zware aanslagen gepleegd, met name in de stad Najaf, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op IS; of (iii) onder controle blijven van IS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat de provincie Najaf onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in provincie Najaf militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in provincie Najaf niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit provincie Najaf niet naar provincie Najaf kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in provincie Najaf en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Het beroep dat de echtgenoot van verzoekster bij de Raad had ingediend tegen de beslissing van 30 november 2017 die hem aanbelangde, is bij de Raad gekend onder het nr. 214 416.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Het eerste middel heeft betrekking op de weigering van de vluchtelingenstatus en luidt als volgt:

“Middel genomen uit schending van Artikel 1A §2 van het Internationale Verdrag van Genève, Artikelen 48/3 §2, §4, §5, 48/5§2, §3, 48/6 et 48/7, 62 van de Vreemdelingenwet, Artikelen 2 en 3 van de Wet dd 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid

Verzoekster kan niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissing : “In het kader van de asielaanvraag van uw man ging het CGVS over tot een weigering van inoverwegingname van de aanvraag. Bijgevolg kan ook voor u eenzelfde beslissing genomen worden.”

Opmerkingen

1.

Betreffende haar problemen – de vrees om door haar echtgenoot mishandeld te worden - beweert het CGVS dat Verzoekster slechts vage en ongerijmde verklaringen aflegde.

Verzoekster heeft gepreciseerd tijdens het gehoor bij het CGVS dat ze vreest :

- haar man;
- de familie van haar man;
- haar familie : de broers van Verzoekster zijn heel conservatieve mensen;
- de conservatieve cultuur in Irak;

Het is heel belangrijk te preciseren dat sinds haar aankomst in België, heeft haar mening veranderd over haar eigen situatie. Het is hier dat ze begrepen heeft dat haar situatie in Irak niet normaal is.

Het is verkeerd voor het CGVS te denken dat haar man veel verbeterd is in België.

Verzoekster heeft dat gezegd maar omdat ze is bang om alles te vertellen : redenen waarom ze heeft een paar dingen over haar man gezegd en ze heeft ook over in het algemeen in Irak gesproken.

Natuurlijk is haar man bang hier in België maar hij heeft Verzoekster en kinderen bij terugkeer naar Irak gezegd dat hij zal hen allemaal slagen.

Verzoekster vreest ook in het geval van terugkeer naar Irak dat de kinderen door hun vader worden weggenomen.

Verzoekster heeft alles uitgelegd:

- *“(zie gehoorverslag CGVS, p. 3/9) Terugkeren naar Irak? Kijk, ik mocht niet naar buiten. Ik mag geen broek aandoen. Ik moest ook een burqa dragen. ...bij terugkeer naar Irak, zal ik jullie allemaal een slag geven. Waarom ging ik zelfmoord plegen met een mes? Ik kon het niet meer verdragen. ..Mijn dochterje is mooi, heeft groene ogen. Ze zeiden tegen mij: als ze ouder wordt, moet ze een burqa dragen. ..*

- *“(zie gehoorverslag CGVS, p. 4/9) Ja, het kan. Kijk hier. Ik zal mij zelfmoord plegen...Ik heb geen garantie dat hij mij niet terug zal slaan. U weet wat een gescheiden vrouw in Irak betekent...”*

- *“(zie gehoorverslag CGVS, p. 5/9) Mijn man is bedreigd en terugkeren betekent dat wij levend begraven worden. Mijn dochter is 13 en ontdekt nu wat het leven hier betekent. Kan u zich dat voorstellen? Een meisje van 13 terugkeren naar Irak? Een burqa dragen? Een of twee jaar later haar uithuwelijken?”*

De raadvrouw van Verzoekster heeft een fax aan het CGVS opgestuurd om te laten weten hoe de situatie van Verzoekster was heel moeilijk en om een nieuwe convocatie voor een gehoor te krijgen.

Geen antwoord alleen de negatieve beslissing.

2.

Het CGVS heeft geenszins haar situatie van vrouw in overweging genomen.

In het geval van terugkeer naar Irak zou Verzoekster alleen zijn. Het gaat om een zeer kwetsbare persoon zonder bescherming (zonder bescherming van haar familie, van haar stam, van de autoriteiten)

Ze is dus lid van een specifieke sociale groep zoals artikel 48/3§4d " een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer : leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd";

Mevrouw is in dit geval.

"Il convient de mentionner que la note politique de traitement du CGRA relative à l'Irak précédemment existante et datant du 3 septembre 2015 listait les groupes à risque en Irak. Ce document n'étant plus disponible sur le site du CGRA à l'heure actuelle, nous jugeons important de reproduire ici la liste non-exhaustive des groupes à risque en Irak que contenait cette note : point numéro 7 : des femmes seules." (Caritas, Cire, Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad, Parole à l'exil, p. 23)

Verzoekster heeft een bijzonder profil als vrouw : de positie van alleenstaande vrouwen in geheel Irak kwetsbaar.

Notes CBAR februari 2016:

UNHCR, UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq, 31 May 2012, pp. 34-35, <http://www.refworld.org/docid/4fc77d522.html>

"Violence against women and girls has reportedly increased since 2003 and, according to most observers, continues unabated. Women and girls in Iraq are victims of societal, legal and economic discrimination, abductions and killings for political, sectarian or criminal reasons, sexual violence, forced displacement, domestic violence, "honour killings" and other harmful traditional practices, as well as (sex) trafficking and forced prostitution. Iraqi women and girls are reported to face violence at the hands of a range of actors, including armed groups, members of law enforcement agencies, and their (extended) families and community. Most violence against women and girls appears to be perpetrated with impunity. [...] Generally, the authorities are reported to have only limited capacity "to prevent, protect and prosecute" in cases of violence against women."

UN Assistance Mission for Iraq (UNAMI), Report on the Protection of Civilians in the Armed Conflict in Iraq: 1 May – 31 October 2015, 11 January 2016, p.28, <http://www.refworld.org/docid/56a09a304.html>

"While the majority of bodies recovered were those of men, the bodies of women and children were also found. Many women were among the bodies that were recovered in Baghdad on a daily basis, the victims of unidentified killers. On 29 June, for example, the bodies of two women were found in different locations in Baghdad, both having died of gunshot wounds. On 5 September, in northwest Baghdad, the bodies of two children were found, one aged seven and the other 12. The children had reportedly been abducted by unidentified gunmen."

Buitenlandse Zaken Nederland, Ambtsbericht Veiligheidssituatie in Irak, april 2015, p. 55-57, <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2015/04/16/ambtsbericht-veiligheidssituatie-in-irak>

*“Personen die zich in hun uiterlijk en/of levenswijze niet conformeren aan islamitische voorschriften worden met name in de gebieden die onder controle van ISIS staan het slachtoffer van bedreigingen en geweld. In deze gebieden wordt door ISIS zelfs een uiterst strikte vorm van de sharia gehanteerd, middels opgestelde gedragsregels voor de bevolking. De door ISIS opgerichte ‘rechtbanken’ leggen zware straffen op, waaronder de doodstraf, aan degenen die de regels overtreden. Zo moeten meisjes vanaf tien jaar hun gezicht en handen bedekken als ze naar school gaan, is roken, het drinken van alcohol en het luisteren van muziek verboden en dienen de lesprogramma’s in het onderwijs afgestemd te zijn op de door ISIS aangehangen takfiri doctrine. Aan sjiitische zijde zouden ook in toenemende mate leefregels worden opgelegd aan de bevolking door milities in het sjiitische zuiden van Irak en in delen van Bagdad.”*²⁷⁰

[...]

*Vrouwen in Irak zijn zeer kwetsbaar en worden in toenemende mate het slachtoffer van – al dan niet seksueel - geweld, zowel gepleegd door soennitische als sjiitische gewapende groeperingen en milities. Zo maakt ISIS zich schuldig aan ontvoering, verkrachting, uithuwelijking en handel in vrouwen en meisjes, met name van de Yezidi minderheid. Daarnaast onderwerpt ISIS de vrouwen in hun controlegebied aan strenge leefregels en deelt bij overtreding ervan zware straffen uit, waaronder zweepslagen en de doodstraf. Zo worden vrouwen door ISIS bevolen zich volledig te bedekken en moeten zij altijd begeleid worden door een mannelijk familielid - als zij de deur uit gaan. Meisjes zijn al vanaf de leeftijd van tien jaar verplicht het gezicht en de handen te bedekken als zij naar school gaan. Vrouwen die verdacht worden van overspel lopen het risico te worden gestenigd. Vrouwen zijn tevens kwetsbaar binnen de sjiitische gemeenschap van Irak, die in toenemende mate conservatief is geworden. Sjiitische milities zijn sterk aanwezig in delen van Bagdad en de sjiitische provincies en zouden volgens een bron gedragscodes hanteren die onder meer de vrijheid van vrouwen inperken. In juli 2014 zijn minstens 28 vrouwen vermoord tijdens een bestorming van een bordeel in Bagdad, waar naar verluidt de sjiitische militie Asaib Ahl al-Haq achter zou zitten.”*²⁷⁵

Over het algemeen is de positie van alleenstaande vrouwen in geheel Irak kwetsbaar. Vrouwen zijn in het dagelijkse sociale, economische en administratieve verkeer voor veel zaken afhankelijk van hun man of een mannelijk familielid. De vaak noodgedwongen rol van de vrouw als kostwinner of verantwoordelijke voor het gezin wordt door mannen niet altijd geaccepteerd. Ook wordt een vrouw die alleen woont door de gemeenschap in de regel niet geaccepteerd. Bovendien lopen alleenstaande vrouwen, met name in Centraal- en Zuid-Irak, een groot risico dakloos te worden en/of het slachtoffer te worden van geweld, eerwaak, verkrachting en mensenhandel. Ook zijn er berichten dat ISIS misbruik maakt van de kwetsbare positie van weduwen (en overige familieleden) van overleden ISISleden en hen rekruteert voor zelfmoordoperaties. Daarnaast zijn er berichten dat meisjes niet langer onderwijs kunnen volgen, omdat zij in het huishouden moeten meehelpen wanneer de moeder voor het inkomen moet zorgen. Door financiële druk lopen vrouwen en meisjes uit eenoudergezinnen ook een groot risico om slachtoffer te worden van mensenhandel en gedwongen huwelijk.”

Buitenlandse Zaken Nederland, Algemeen Ambtsbericht Irak, december 2013, p. 50, <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2013/12/20/algemeen-ambtsbericht-irak>

“In de praktijk hebben de veiligheidssituatie, strenge leefregels en conservatieve normen en waarden de deelname van vrouwen aan politieke activiteiten en het publieke leven negatief beïnvloed en is er sprake van discriminatie en ongelijke behandeling van vrouwen in geheel Irak. Zo hanteert het Iraakse ministerie van Binnenlandse Zaken in Centraal- en Zuid-Irak het beleid dat vrouwen de toestemming van een mannelijk familielid nodig hebben voor de aanvraag van een paspoort.

Volgens diverse bronnen was er ook in deze verslagperiode een trend richting meer conservatisme merkbaar in Centraal- en Zuid-Irak. Vanuit de heersende conservatief-islamitische opvattingen werd gepleit voor onder meer strengere kledingvoorschriften voor vrouwen en een scheiding van de seksen in openbare ruimtes. Uit veiligheidsoverwegingen en om intimidatie en commentaar te vermijden dragen veel vrouwen en meisjes in het openbaar een hoofddoek en andere bedekkende kleding. Volgens een bron is de KAR-samenleving ook conservatiever geworden, waardoor de ongelijkheid tussen mannen en vrouwen groter is dan voorheen.”

Minority Rights Group International, 14,000 Women Killed So Far In Iraq Conflict, Thousands More Abducted: New Research, February 2015, <http://www.refworld.org/docid/556eaa1f4.html>

"Since 2003, the various militias patrolling the neighbourhoods of Iraq's cities have imposed their own dress codes in the areas they control in accordance with their ideologies. 19 Many observers have noted that it is impossible for a woman to walk unveiled in some areas of Baghdad. University students have been harassed and intimidated at the gates of Baghdad, Mosul and Basra universities for not wearing the hijab.20

[...]

After the withdrawal of American troops at the end of 2011, violent campaigns by both Shi'a and Sunni armed groups continued. According to the United Nations Assistance Mission for Iraq (UNAMI), Iraqi NGOs reported at least 60 women killed during 2013 for 'moral' reasons.24 On 22 May 2013, seven women and five men were killed by silenced weapons at a brothel in the Zayouna district of Baghdad.25 In June 2013, gunmen shot dead seven women in Basra, who had previously received threats accusing them of prostitution.26 On 10 July, three women were killed in their home in Baghdad's Zayouna district, and another three women were killed in Ur district on 18 July. On 3 August, three women were killed by unknown gunmen in Buhriz district, Diyala. On 31 October, three women were shot and killed in Baghdad. On 29 November, the bodies of three women were found in Baghdad, showing signs of torture. On 30 November, two women and two children were killed when gunmen attacked their home in the Doura district of Baghdad.27

On 4 September 2013, gunmen massacred sixteen members of the same Shi'a family in Latifiya, south of Baghdad. Of the victims, eight were women and six were children.28

Since early 2014, the rising threat posed by ISIS has meant the revival of many Shi'a militias, encouraged by the Maliki government as partners in the fight against ISIS. After the mass desertion from the Iraqi Security Forces in June, the mobilisation quickly gained pace. According to one women's rights activist, at least twelve new militias have been formed.29 There have been many recent spates of violence targeting women, especially in the capital. On 7 January 2014, seven women, presumed to be prostitutes, were killed in the Zayouna district of eastern Baghdad along with five men.30 In early June 2014, it was reported that armed men entered a restaurant in central Baghdad, singled out the female waitresses, and shot them one by one.31 On 13 July 2014 twenty-eight women and five men were found massacred in two apartments, again in the Zayouna district.32 It is widely believed that Shi'a militias were behind the massacre of the women, who were suspected of being prostitutes, although no charges have been made."

"Female professionals throughout Iraq have also been directly targeted for taking on active public roles, whether as lawyers, doctors, journalists, politicians or activists. In the post-invasion social and political culture in Iraq, it has become dangerous for women to take on roles outside the home. This represents a stark contrast to Iraq of the 1980s, when women made up 46 per cent of teachers, 29 per cent of doctors, 46 per cent of dentists and 70 per cent of pharmacists. 41 The Iraqi Women Journalists Forum has documented 28 cases of female journalists assassinated between 2003 and 2013.42 In addition, many more journalists have been assaulted, threatened, abused or displaced."

Yanar Mohammed, une femme engagée en Irak

22 Juin, 2017 dans Podcast / Sujet / La Rose des Vents / Le Grand Direct - 18h à 19h étiqueté Yanar Mohammed

Les droits des femmes en Irak, ces dernières années, régressent. Dans un contexte politique instable, les femmes sont de plus en plus touchées par diverses formes de précarité et subissent de nombreuses violences morales et physiques. L'ONG TERRE DES FEMMES Suisse préoccupée par cette problématique a invité, dans le cadre de Voix des Femmes, une activiste féministe engagée dans la défense des droits humains en Irak. TERRE DES FEMMES Suisse est une organisation non gouvernementale qui s'engage contre les violations des droits humains des femmes et des filles. Chaque année, cette ONG basée à Berne, invite, dans le cadre de son cycle de manifestations annuel «VOIX DES FEMMES», une experte internationale susceptible de nourrir le débat autour de l'égalité et des violences liées au genre dans différentes régions du monde. C'est dans ce contexte qu'a été invitée cette année « Yanar Mohammed ». Elle a donné en juin plusieurs conférences dans différentes villes suisses sur la situation des femmes en Irak.

Née dans les années 60, Yanar Mohammed est diplômée en architecture. Elle a vécu 10 ans au Canada, avant de retourner en à Bagdad en 2003. Elle vit aujourd'hui entre Bagdad et Toronto. Depuis plus de 15 ans, Yanar défend les droits des femmes et se bat pour l'égalité . Elle est à l'origine des premiers centres sécurisés pour des femmes victimes de violence en Irak et a fondé l'association OWFI, Organisation of Women for Freedom in Iraq. C'est dans ces centres que les victimes de violence apprennent à lire et écrire, et coudre. Ce qui leur permet de développer des compétences et d'avoir une

forme d'autonomie financière. Yanar a plusieurs fois été récompensée pour son travail par des prix internationaux.

Verzoekster heeft haar land van herkomst op basis van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. Ze heeft dus aangetoond dat haar vrees actueel is.

Haar dochters zijn ook in gevar:

The Guardian, 14 November 2017

'Catastrophic' Iraq law could legalise marriage for children as young as nine

Activists warn that proposal to amend legislation would set women's rights back 50 years, allowing Muslim clerics to decide on marriage contracts

A new law that could legalise marriage for children as young as nine in Iraq would be "catastrophic", setting back women's rights by half a century, activists said.

The proposal, an amendment to Iraq's personal status law, would allow clerics of Muslim sects to govern marriage contracts.

Public demonstrations were held last weekend by civil society and women's rights groups against the amendment. The United Nations in Iraq (Unami) called for wider consultations and for women's rights to be fully recognised and protected.

In casu, op geen enkel moment stelt Het CGVS zich niet vragen over de behoefte aan 'doeltreffende en 'niet tijdelijke' bescherming van Verzoekster. (article 48/5§2 : la protection doit être effective et non temporaire)

Wat betreft het voordeel van twijfel:

Indien Uw Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van Verzoekster, pas het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de VN meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt.

Le guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la convention de 1951 et du protocole 1967 relatif au statut des réfugiés précise que « (...) un réfugié peut difficilement « prouver » tous les éléments de son cas, et si c'était là une condition absolue, la plupart des réfugiés ne seraient pas reconnus comme tels. Il est donc souvent nécessaire de donner au demandeur le bénéfice du doute. » p 52-53

In die zin dient er een noordzakkelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming:

« Que si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même;

Que dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ou le constat de fausses déclarations ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute ou ces fausses déclarations, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains» (60 ans de la Convention de Genève, p. 66) »

2.1.2. Het tweede middel heeft betrekking op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en luidt als volgt:

"Middel genomen uit scheiding van Artikel 48/4 van Vreemdelingenwet

Het CGVS preciseert dat "...het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. .."

De situatie is nog heel gevaarlijk ook in het Zuid van Irak.

Dat het duidelijk is dat Verzoekster in de onmogelijkheid is om naar Irak terug te keren."

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een faxbericht aan de verwerende partij waarin haar raadvrouw vraagt dat zij opnieuw zou worden gehoord over haar persoonlijke vrees.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 9 mei 2018 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, met de volgende nieuwe elementen: de COI Focus “Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 28 februari 2018 en de COI Focus “Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer” van 11 oktober 2017.

2.2.2. Ter zitting legt verzoekster een aanvullende nota neer, met de volgende nieuwe elementen: een echtscheidingsvordering met voorlopige maatregelen, en een vaststellingsbericht van de familierechtbank voor de zitting van 4 mei 2018

2.3. Juridisch kader aangaande het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/2, §1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in beginsel over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133) en kan hij overeenkomstig artikel 39/2, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet de beslissing van de commissaris-generaal bevestigen of hervormen.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. Verzoekster beroept zich in haar tweede verzoek om internationale bescherming onder meer op de feiten die ook door haar echtgenoot werden ingeroepen. De Raad heeft in het kader van diens beroep tegen de beslissing van de verwerende partij van 30 november 2017 die hem aanbelangt, in zijn arrest in de zaak 214 416, nr. 207 819 van 17 augustus 2018 geoordeeld dat hem noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend, om de volgende redenen:

“1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker diende in België een eerste verzoek om internationale bescherming in op 15 september 2015.

Op 2 augustus 2016 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het beroep dat verzoeker tegen de voormelde beslissing indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), werd afgewezen bij arrest nr. 181 001 van 20 januari 2017: met dit arrest werd de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 2 augustus 2017 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 30 november 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger en sjiitisch moslim van Arabische origine. U bent getrouwd met AL F., Sh. (O.V. 8.123.610). U bent geboren in Najaf en heeft daar gedurende uw hele leven gewoond. Sinds 2012 woonde u enkele dagen in de week in Bagdad, waar u werkte.

Op 15 september 2015 diende u in België een asielaanvraag in. Op 2 augustus 2016 ging het Commissariaatgeneraal (CGVS) inzake uw asielaanvraag over tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De RVV bevestigde de beslissing van het CGVS op 20 januari 2017. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de hiertoe wettelijk voorziene termijn. Op 7 februari 2017 verliet u België met uw gezin. U diende in Duitsland een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgewezen omdat België verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van uw asielaanvraag en u werd naar België teruggeleid op 1 augustus 2017. U diende in België een tweede asielaanvraag in op 2 augustus 2017.

Uw huidige asielaanvraag steunt op dezelfde asielmotieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag in België uiteen hebt gezet (nl. het feit dat u bedreigd werd door de groep Ansar al Shaab). U voegt hier aan toe dat in mei 2017, toen u in Duitsland zat, militieleden uw huis in Irak binnenvielen en dreigende boodschappen op de muren van uw huis in Irak aanbrachten, dat de baas van uw dienst een jaar geleden vermoord werd en u voegde toe dat uw broer - genaamd B. A., S. - bedreigd werd door leden van de militie al Sadr, waarna uw familie naar Almeshghab verhuisde. Ten slotte voegde u eveneens toe dat uw dochter, B. AL S., M. G. S. (O.V. 8.123.610), aan psychologische problemen leidt en dat uw kinderen reeds anderhalf jaar in België verblijven en haalt u in dit kader aan dat u de negatieve beslissing dewelke werd genomen in uw eerste asielaanvraag, inhumain vindt.

Op 13 september 2017 werd uw tweede asielaanvraag door het CGVS in overweging genomen.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u de volgende stukken voor aan de Belgische asielinstanties: een psychologisch attest uit Duitsland betreffende uw dochter en gedeeltelijke kopieën van de paspoorten van u en uw familieleden. U legde eveneens kopieën van de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van u en uw familieleden neer, dewelke u reeds in het kader van uw eerste aanvraag neerlegde.

Op 23.10.2017 legde u via email de volgende, bijkomende documenten neer: twee foto's van een beschadigd interieur, een foto van een badge, een rijbewijs, verschillende foto's van een wagen, foto's van een facebookpost, een artikel over het debat over de mogelijke restitutie van eigendommen van Joodse Irakezen die het land hadden verlaten, een artikel over de eigendomscommissie in Kirkuk in 2014, een artikel over de aanslag op een rechter en een deel van de Arabische Wikipediapagina over Joods-Irakese burgers. Op 24.10.2017 legde u via mail ook Duitse medische documenten neer, evenals foto's van uw verblijf in een ziekenhuis in Duitsland.

B. Motivering

U verklaart in Irak vervolging te vrezen door sjiiitische milities omwille van uw werk bij de eigendomsdienst van de Irakese overheid.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent uw persoonlijke vrees voor vervolging geloofwaardig te maken.

Zo moet ten eerste worden opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw tewerkstelling bij de eigendomscommissie en bijgevolg ook niet aan de door u verklaarde problemen in Irak. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de hiertoe wettelijk voorziene termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast.

U verklaarde dat in mei 2017 militieleden uw huis in Irak binnenvielen en dreigende boodschappen op de muren van uw huis in Irak aanbrachten, dat de baas van uw dienst een jaar geleden vermoord werd en voegde toe dat uw broer - genaamd B. Al S., S. - bedreigd werd door leden van de militie al Sadr, waarna uw familie naar Almeshghab verhuisde. Ten slotte voegde u eveneens toe dat uw dochter, B. AL S., M. G. S. (O.V. 8.123.610), aan psychologische problemen leidt (DVZ 2e AA, rubrieken 12, 15, 17, 18, 20). Uit uw verklaringen tijdens het gehoor op 16 oktober 2017, blijkt dat u uw huidige asielaanvraag steunt op dezelfde asielmotieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag uiteen hebt gezet (DVZ 2e AA, verklaring, rubriek 12, 14, 15, 17, 18 en 19; CGVS II, p5, 7). De nieuwe elementen die u aanbracht in uw tweede asielaanvraag bleken na het gehoor volledig voort te vloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag aandroeg. Zo verklaart u dat uw broer in Irak gevolgd wordt omdat u vervolgd wordt en omdat hij uw broer is. U droeg geen verdere redenen aan waarom hij vervolgd zou worden (CGVS II, p5). Ook betreffende de inval in uw huis, het bekladden van de muren van uw huis en de andere problemen, kaderde u in uw vervolging wegens uw functie bij de Irakese eigendomsdienst (CGVS II, p7).

Met betrekking tot deze verklaringen die dus volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van uw tewerkstelling bij de Irakese eigendomsdienst (Property Claims, Commission) en van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Deze motieven werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw tweede aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Ten tweede wordt het ongeloofwaardige karakter van de door u verklaarde vervolging slechts bevestigd door de tegenstrijdigheden in uw verklaringen in het kader van uw huidige asielaanvraag.

Zo verklaarde u in uw asielgehoor door het CGVS, in het kader van uw huidige, tweede asielaanvraag, dat u door uw buurman, genaamd I.(...), op de hoogte gesteld werd van de inval, dat u hierna uw broer een bericht stuurde en dat deze pas 's avonds antwoordde met het bericht 'OK'. U had pas later uitgebreider contact met uw broer (CGVS II, p3, 4, 5). Echter, uit uw eerdere verklaringen in de DVZ-verklaring dd.02.08.2017 van dezelfde asielaanvraag blijkt dat u eerder verklaarde dat het uw broer was geweest die u op de hoogte bracht van de dreiging die op de muur van uw huis werd aangebracht (DVZ 2e AA, rubriek15). Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u eerder verteld had dat uw broer u van de feiten op de hoogte had gesteld, ontkende u aanvankelijk uw eerdere verklaringen, hetgeen allerminst afbreuk doet aan bovenstaande tegenstrijdigheid. Toen u vervolgens letterlijk met uw eerdere bewoordingen werd geconfronteerd, verklaarde u dat uw broer het incident inderdaad aan u communiceerde, zij het later, en verklaarde u ten slotte dat u een geheugenprobleem heeft omwille van de klap op uw hoofd (CGVS II, p5, 6). U verwees naar medische documenten betreffende een spoedopname in Duitsland. Uit de medische documenten en foto's die u neerlegde (documenten 18), blijkt dat u in Duitsland inderdaad in het ziekenhuis werd opgenomen, omwille van pijn in uw lendenen en een tintelend gevoel in uw handen. Er werden door de arts echter geen inwendige blessures of afwijkingen aan het zenuwstelsel vastgesteld. Het document getuigt echter allerminst van medische vaststellingen die enig invloed op uw geheugen zouden hebben gehad. Ook uit de foto's van uzelf in

een Duits hospitaal blijkt nergens dat u een trauma aan uw hoofd zou hebben opgelopen, laat staan dat deze foto's zouden aantonen dat u hierdoor aan geheugenproblemen lijden (document 18). U verklaarde eveneens medicatie te krijgen die u kalmeert, maar verklaarde voor het gehoor geen medicatie te hebben genomen (CGVS II, p5, 6). Gezien deze vaststellingen moet alvast in het algemeen worden geoordeeld dat u uw claim als zou u door een klap op het hoofd te kampen hebben met geheugenproblemen, dewelke aan de basis zouden liggen van de tegenstrijdigheden in uw gehoor, niet aannemelijk maakt (CGVS II, p5, 6).

Hoe dan ook vermeldde u in uw DVZ-verklaring dd.02.08.2017 van uw huidige asielaanvraag weliswaar dat er dreigende boodschappen op de muur werden aangebracht, maar blijkt nergens uit deze schriftelijke aanvraag dat militieleden uw huis binnenvielen (DVZ 2e AA, rubrieken 11 tot en met 21). Tijdens uw gehoor verklaarde u nochtans uitgebreid hoe militieleden het huis, dat door de zus van een buurman gehuurd werd binnenvielen, er de toenmalige bewoners naar buiten stuurden en er de meubels kapot sloegen, waarna zij een mondelinge bedreiging tegenover u uitten, weggingen en de dreigboodschap op de muur achterlieten (CGVS II, p3). Het is weinig geloofwaardig dat u wel zou verwijzen naar het feit dat er dreigboodschappen op uw muur aangebracht zouden zijn maar dat u niet zou vertellen dat uw inboedel kapotgeslagen werd. Toen u gevraagd werd waarom u hierover niets vermeld had, verklaarde u dat het interview op DVZ niet lang duurde en u enkel de hoofdlijnen mocht vertellen (CGVS II, p6). Omdat een inval in uw huis en een mondelinge bedreiging evenzeer belangrijk leek, werd u dan ook gevraagd of u aan het eind van de schriftelijke aanvraag niet de kans had om zaken toe te voegen aan uw relaas, hetgeen u aanvankelijk bevestigde, waarna u verklaarde dat u alle documenten zou hebben opgestuurd indien u hiertoe eerder een uitnodiging van het CGVS zou hebben gekregen (CGVS II, p6). Dit vormt echter geen verschoningsgrond voor het laattijdig aanhalen van alle feiten die relevant kunnen zijn voor uw dossier. Gelet op het feit dat dit reeds uw derde aanvraag is, en u herhaaldelijk werd meegedeeld om alle relevante informatie en documenten over te maken aan het CGVS, kan van u verwacht worden dat u hieraan gehoor geeft. Uw laattijdige verklaringen over deze, toch uiterst belangrijke feiten, doen verder afbreuk aan de reeds zeer geringe geloofwaardigheid van uw relaas.

Uw verklaringen, als zouden militieleden uw huis zijn binnengevallen en de muur van uw huis beklad hebben omwille van de redenen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aandroeg, zijn dan ook pertinent ongeloofwaardig.

De foto's die u in dit verband neerlegde, van een bekladde muur met daarop het woord 'gezocht' (Maqloob), van een wagen die vernield is en van uw dochter op deze wagen (documenten 6, 7 en 8), kunnen allerm minst volstaan om afbreuk te doen aan bovenvermelde bevindingen. Zo blijkt, hoewel op één van de foto's uw dochter met de wagen zichtbaar is, nergens uit de foto's wanneer, waar, op welke manier en om welke reden dan ook deze wagen beschadigd werd (documenten 7 en 8). Hoewel u aanhaalde dat de wagen opengebroken werd om er documenten betreffende uw werk uit te stelen (CGVS II, p2), is dit niet te zien op de foto. Het feit dat u later andere foto's van deze wagen en een foto van een eigendomsdocument van de wagen neerlegde (documenten 11 en 12) kan onmogelijk volstaan om afbreuk te doen aan deze vaststelling. Ook op de foto van de muur met de dreigboodschap is nergens te zien welke muur dit is, noch aan wie deze dreiging gericht is (document 6). U beweerde weliswaar dat op deze foto een palmboom te zien is, dewelke ook op de foto van uw dochter met de wagen te zien is (CGVS II, p2). Dit is echter allerm minst duidelijk op te merken uit de foto's en staft hoe dan ook allerm minst uw bewering als zou het gebouw op de foto effectief uw eigendom zijn. U legde dan wel foto's neer van een beschadigd interieur (document 10) maar ook deze foto's kunnen niet volstaan om aan te tonen dat de beschadigingen in uw eigendom plaatsvonden, laat staan dat zij plaatsvonden omwille van de redenen die u aanhaalt.

Ten derde blijft u bij uw tweede aanvraag verklaringen afleggen die ernstig ingaan tegen informatie waarover het CGVS beschikt. Zo blijft u bij uw bewering dat er nog steeds vele personen van de joodse religie in Irak wonen en er bijgestaan worden door de eigendomscommissie, hetgeen tot uw vervolging geleid zou hebben (CGVS II, p4, 7). U legde in verband hiermee een vertaling van een deel van de Arabische Wikipedia-pagina over het leven van Joods-Irakese burgers neer (document 17, het volledige origineel werd, evenals de uitgebreide, Engelstalige versie, aan uw dossier toegevoegd). Niet alleen kan dergelijke, uiterst selectieve lezing van een Wikipedia-artikel onmogelijk volstaan om afbreuk te doen aan het goed gedocumenteerde feit dat er momenteel nog slechts een paar personen van de joodse religie in Irak verblijven (zoals in kader van uw eerste aanvraag aan de hand van verschillende bronnen werd aangetoond en ook ondersteund wordt door de volledige versie van het artikel waarvan u zelf een deel neerlegde), dergelijk element kan allerm minst afbreuk doen aan het reeds in het kader van uw eerste

asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardige karakter van uw tewerkstelling voor de Irakese Eigendomscommissie tot 2015.

U verklaart weliswaar dat uw baas in 2015 werd vermoord omwille van het feit dat hij op dezelfde dienst werkte en verklaart dat u hieromtrent artikels neerlegde in het kader van uw beroep (CGVS, p2, 3). Deze bewering vindt echter geen steun in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende uw eerste asielaanvraag. Uit dit arrest blijkt dat u verschillende artikels voorlegde in het kader van uw beroep. Deze artikels behandelen de eigendomscommissie in Diwaniya en Kirkuk en behandelen een aanslag op het hoofd van het orgaan in Bagdad, die echter in 2008 plaatsvond (RvV, arrest nr. 181 001 van 20 januari 2017, p11, 12, 13). Ook uw bewering als zou u in het kader van uw beroep documenten hebben neergelegd betreffende een aanslag op de dienst in 2015, is bijgevolg niet geloofwaardig. Na het gehoor legde u op 23.10.2017 een foto neer van een artikel. In dit artikel wordt gesteld dat activisten een video verspreidden van de moord op een rechter in augustus 2015 (document 16). Hoe dan ook kan het louter neerleggen van een foto van een artikel over de dood van een rechter ook in dit geval onmogelijk volstaan om afbreuk te doen aan het ongeloofwaardige karakter van uw tewerkstelling bij de Irakese Eigendomscommissie tot 2015. Deze opmerkingen gelden evenzeer voor de artikels die u neerlegde betreffende de eigendomscommissie in Kirkuk in 2014 en het artikel over de eigendommen van joodse burgers uit 2005 (documenten 14 en 15). Ook het feit dat u na juni 2016 (dus na het indienen van uw asielaanvraag) op Facebook verschillende berichten over deze eigendomscommissie opvolgt en een foto neerlegt van uzelf met een persoon die vermoedelijk voor deze dienst heeft gewerkt (document 13), kan geen afbreuk doen aan het feit dat de door u aangehaalde problemen ongeloofwaardig bevonden werden.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in bovenvermeld arrest bevestigde dat uw voorgehouden profiel van overheidspersoneel niet aannemelijk was, heeft evenzeer als gevolg dat uw verklaringen als zou u om verschillende andere redenen, gerelateerd aan uw functie als ambtenaar, in Irak problemen hebben gehad, pertinent ongeloofwaardig zijn. Zo haalde u aan vervolging te vrezen omwille van verschillende eigendomsconflicten en omwille van de onteigening van militieleden die een groot stuk grond bezetten (CGVS II, p7, 8). Ook deze elementen kunnen bijgevolg geen aanleiding geven tot de vaststelling van een gegronde vervolgingsvrees zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft het verblijf van anderhalf jaar in België dat u aanhaalde, en uw bewering dat u van mening bent dat een mogelijke repatriëring in dit kader inhumain zou zijn, moet worden opgemerkt dat deze verblijfsduur los staat van uw vrees voor vervolging in Irak. Het CGVS kan dan ook enkel besluiten dat het louter aanhalen van het verblijf van uw kinderen gedurende anderhalf jaar in België, evenmin kan volstaan om aan te tonen dat u in Irak een persoonlijke vrees voor vervolging koestert, zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie, noch dat zij aantonen dat u in Irak een reëel risico loopt op ernstige schade, zoals vastgelegd in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ook de psychologische attesten van uw dochter, die u neerlegde in het kader van uw tweede asielaanvraag (documenten 1 en 2), kunnen onmogelijk volstaan om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uit deze documenten blijkt namelijk inderdaad dat uw dochter, B. AL S., M. G. S. (O.V. 8.123.610), leidt aan posttraumatische stressstoornis, selectief mutisme en een emotionele verstoring van de kindertijd. De attesten vermelden echter dat de problemen van uw dochter te wijten zijn aan haar ontworteling uit Irak, ervaringen van het gezin op de vluchtroute in Turkije, in de zee, in de bossen 's nachts in Hongarije, verblijf en integratie van de familie in België en herhaalde ontworteling (documenten 1 en 2). Echter, nergens uit deze documenten blijkt dat de psychologische problemen waar uw kind mee kampt, te wijten zijn aan de vervolging die u beweert in Irak te hebben ervaren en die reeds als pertinent ongeloofwaardig werd bevonden (cf. supra). Deze medische documenten kunnen dan ook niet volstaan om afbreuk te doen aan bovenvermelde vaststellingen.

Om bovenstaande redenen moet het CGVS vaststellen dat u niet in staat bleek een persoonlijke vrees voor vervolging in Irak aan te tonen, zoals deze gedefinieerd wordt in de Vluchtelingenconventie. Evenmin bleek u in staat om aan te tonen dat u in Irak een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 a) en b) van de vreemdelingenwet.

De overige documenten die u in het kader van uw tweede asielaanvraag neerlegde (de gedeeltelijke kopieën van de paspoorten van u en uw familieleden, alsook de identiteitsbewijzen en nationaliteitsbewijzen van u en uw familieleden, dewelke u reeds in het kader van uw eerste

asielaanvraag neerlegde), kunnen weliswaar uw identiteit en die van uw familieleden aantonen, zij kunnen geenszins volstaan om een ander licht te schijnen op uw asielaanvraag.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 18 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS verder teruggedrongen. De impact van de herovering van de steden Ramadi en Fallujah op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en Zuid-Irak in het bijzonder was duidelijk voelbaar. Ook in 2017 is er sprake van een verdere en sterke daling van het geweld in Zuid-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Najaf te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. IS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. In 2016 is IS er wel in geslaagd om in drie zware aanslagen te plegen in de provincie. In de periode januari tot juli 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Het offensief dat IS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al- Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS er in 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid- Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. In 2017 neemt het geweld in Zuid-Irak verder af, en ligt het na zes maanden lager dan om het even welke periode sinds drie jaren. Er zijn slechts drie zware aanslagen gepleegd, met name in de stad Najaf, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op IS; of (iii) onder controle blijven van IS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat de provincie Najaf onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in provincie Najaf militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in provincie Najaf niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit provincie Najaf niet naar provincie Najaf kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in provincie Najaf en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Het enig middel luidt als volgt:

1) De bestreden beslissing schendt het artikel 1. SA al.2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 aangezien het asielaanvraag van de verzoeker houdt direct verband met criteria voor het verkrijgen van asiel ; en/of van artikelen 3 en 13 EVRM ; en/of artikelen 48/3 tot 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Met oog op het Verdrag van Genève, is verzoeker het slachtoffer geweest van ernstige feiten van bedreigingen en vervolgingen en heeft hij gegronde vrees voor vervolgingen ten aanzien van zijn land van herkomst.

In geval van terugkeer vreest de verzoeker om slachtoffer van mishandelingen te worden door de groep Ansar Al Shaab.

De motivering van CGVS is onvoldoende om de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van verzoeker in vraag te stellen. Indien Uw Raad zou besluiten dat er twijfel is, dient het principe van het voordeel van de twijfel toegepast worden.

Volgens Uw Raad : « si le demandeur a ou non des raisons de craindre d'être persécuté du fait de l'un des motifs visés par la Convention de Genève ; si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même ; dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont ; par ailleurs, tenus pour certains. En l'espèce, si un doute devait subsister sur d'autres points du récit de la requérante, il existe par ailleurs suffisamment d'indices du bien-fondé de ses craintes pour justifier que ce doute lui profite » (Rvv, arrest n° 29 226 dd. 29 juni 2009).

We herinneren met nadruk aan dat het verlenen van een bescherming in het kader van een asielaanvraag niet afhankelijk van vorige vervolgingen mag worden gesteld. "Cependant, la crainte d'être persécuté n'est pas censée être réservée aux personnes qui ont déjà été persécutées; elle peut être également le fait de celles qui veulent éviter de se trouver dans une situation où elles pourraient l'être » (Handvestboek § 45)

De vrees voor vervolgingen, en het risico op ernstige schade, dienen onderzocht te worden rekening houdend met het profiel van de verzoekende partij. Door deze elementen niet dienstig te onderzoeken heeft de bestreden beslissing geen afdoende analyse gemaakt van de nood aan bescherming van verzoeker.

In geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, vreest de verzoeker voor zijn leven omwille van zijn werk bij de Irakese eigendomscommissie.

De verzoeker kan geen beroep aan de autoriteiten doen. In tegenstelling met de beslissing van de tegenpartij, dient het vluchtelingstatus toegekend worden aan de verzoeker omwille van deze problemen. Inderdaad vreest de verzoeker niet voor overheidsactoren, bijgevolg moet de toegang aan de bevoegde autoriteiten worden geanalyseerd.

Volgens het artikel 48/5, c) : "niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. »

Eerst moet de vraag worden gesteld of de verzoeker aan de autoriteiten kan doen en of een effectieve bescherming kan worden bieden.

Verzoeker is een doelwit van vervolgingen omwille van zijn beroep.

"Individus associés aux autorités irakiennes, les forces de sécurité irakiennes ou les anciennes forces étrangères en Irak (ou perçus comme tels) : le HCR considère que ces individus, en fonction des circonstances du cas d'espèce, sont susceptibles d'avoir besoin de protection internationale du fait de leurs opinions politiques (imputées). Parmi ces individus, notons les groupes spécifiques suivants : les officiels et employés du gouvernement ; les anciens membres des forces de sécurité irakiennes ; les membres du Sahwa, les tribus traditionnelles et les leaders religieux et communautaires; les membres de partis politiques ; les individus affiliés au USF-I, aux gouvernements étrangers, aux ONG ou aux compagnies internationales.1"

« A restrictive interpretation of the 1951 Convention grounds, in particular, of (imputed) political opinion and membership in a particular social group, was noted in several Member States. For example, some determining authorities considered the following groups fleeing situations of armed conflict to fall outside the scope of the 1951 Convention: • Women and children with a well-founded fear of sexual violence; • Children and young men with a well-founded fear of forcible recruitment into armed groups; • People at risk of persecution because they exercise a particular occupation. 89 These are all group profiles that

UNHCR has highlighted with regard to Afghanistan, Iraq and Somalia as requiring a particularly careful examination of possible risks with reference to the 1951 Convention. »

Voorts, als het geloofwaardigheid examen die normaal gezien wordt uitgevoerd een noodzakelijk etappe is om na te komen of de verzoeker bescherming zou moeten krijgen, is het ook belangrijk te vermijden dat het de vraag zelf verhuult. In het geval dat er een twijfel bestaat over de werkelijkheid van sommige feiten of over de oprechtheid van de verzoeker, stelt de uitdrukking van deze twijfel de verwerende partij niet vrij van zich af te vragen in fine over het bestaan van een vrees voor vervolging van de verzoeker.

De verwerende partij heeft geen aandacht aan alle verklaringen van de verzoeker besteden.

Verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven. Er dient hem het voordeel van twijfel verleent worden en er zijn voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Inderdaad, zijn verklaringen zijn eenduidig, van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie. Ze zijn spontaan en duiden een persoonlijke ervaringen aan. Zijn verklaringen bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van Irak.

Voor alle hierboven redenen vraagt verzoeker U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Indien Uw Raad toch zou oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus beoordelend dat er geen band gemaakt kan worden tussen één of meer van de gronden van vervolging overeenkomstig artikel 1A van het verdrag van Genève en de ingeroepen vrees van verzoeker, vraagt hij dat hem de subsidiaire bescherming wordt herkend in overeenstemming met het artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980. De verzoeker voldoet aan de uitsluitingscriteria om de beschermingsstatus te kunnen krijgen.

De bestreden beslissing oordeelt echter dat het geweld in Zuid-Irak niet van die aarde is dat er een bescherming moet worden verleend aan verzoeker. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet gebaseerd is op een correcte analyse van de feitelijke situatie in Zuid-Irak.

In tegenstelling met de bewering van de verwerende partij, blijkt uit beschikbare informatie dat verzoeker een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar zijn land.

Op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet:

"§2. Ernstige schade bestaat uit:

- a. Doodstraf of executie; of,
- b. foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c. ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger a/s gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict." Het artikel 3 EVRM luidt als volgt : "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. » Deze wetsbepaling vereist dat een grondige onderzoek moet worden uitgevoerd betreffend situatie van de verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. (EVRM MSS t. België en Griekland, 21 januari 2011 ; Y t. Russe, 4 december, 2008 ; Saadi t. Italie, 28 februari 2008; Vilvarajah en anderen t. het Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas en Andere c. Suède, 20 Maart 1991). Het artikel 3 EVRM komt overeen met alinéa b) van het artikel 48/4, §2). (RW n° 128 564, n° 128 540, n° 128 565 dd 2 september, 2014).

Er zij op gewezen dat het artikel 3 EVRM in samenhang met artikel 1, bepaalt dat lidstaten maatregelen moeten nemen om te voorkomen dat mensen onder hun jurisdictie « ne soient soumises à des tortures ou des traitements inhumains ou dégradants, même administrés par des particuliers » (EVRM, 3.9.98, § 22 ; Arrest Chahal t. Royaume-Uni, 15.11.96; EVRM, 29.4.97, req. 24573/94, H.L.R. t. Frankrijk ; het bovengenoemde arrest bepaald dat « en raison du caractère absolu du droit garanti, la Cour n'exclut pas que l'article 3 trouve aussi à s'appliquer lorsque le danger émane de personnes ou de groupes qui ne relèvent pas de la fonction publique » (§40)).

De Raad Van State heeft beoordeeld in een arrest n° 96.643 dd. 19 juni 2001, dat het artikel 3 EVRM « impose aux Etats parties à la Convention le devoir, non seulement de ne pas violer le droit protégé par cette disposition, mais aussi de prévenir les violations de ce droit » (R.S., n° 96.643, 19 juni 2001, Adm. Publique, 09/2001, 154-155).

Deze wetsbepaling, in samenhang met het artikel 62 van dezelfde wet, en artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, verplicht CGVS te motiveren door rekening houdend met de situatie van de verzoeker, de omstandigheden in het land van herkomst en de in het administratief dossier overgelegde documenten

Het beginsel van goed bestuur verplicht de autoriteiten zich op de hoogte te stellen alvorens een besluite nemen. (RW n° 115 993 dd 19 december 2013).

Raad Van State heeft het zorgplicht omschreven als : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (R.S., 23 februari 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (R.S., 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (R.S., n° 220.622 van 17 september 2012).

In casu, op een individuele basis, bestaat er een hoge risico, voor de verzoeker, om slachtoffer te worden van geweld, meer nog om gedood te worden omwille van zijn werk. Deze handelingen zijn gemakkelijk beschouwd als onmenselijke en vernederende mishandelingen omwille hun ernst, die kunnen grond zijn van het artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Bovendien, op een algemene basis, motiveert CGVS de beslissing op basis van de situatie in Irak, en met name, in Zuid Irak en op basis van beschermingsstatus op grond van het artikel 48/4, § 2, c).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie, in het arrest Diakité, omschrijft de notie internationaal of binnenlands gewapend conflict als « een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. » (CJUE, Diakité, § 28).

Door geen rekening te houden met de individuele situatie van de verzoeker en de algemene situatie in Najaf heeft de verwerende partij het artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 geschonden.

« Un double attentat revendiqué par l'EI fait plus de 84 morts dans le Sud irakien. L'organisation djihadiste a visé une route régulièrement empruntée par des pèlerins chiites. Il s'agit de l'attaque la plus meurtrière depuis que l'EI a perdu le contrôle de Mossoul et de Tal Afar »2.

« Au moins treize personnes ont été tuées et plus de quinze blessées dimanche dans une attaque contre un barrage de la police irakienne au sud de la ville de Najaf, revendiquée par le groupe djihadiste Etat islamique (EI), selon des responsables. Il s'agit de la deuxième attaque revendiquée par l'EI en Irak en 24 heures »3.

« Irak: Attentats-suicides à Karbala. Plus de 50 personnes ont perdu la vie à la suite de plusieurs attentats-suicides perpétrés à Karbala au sud de Bagdad »4.

Betreffende het artikel 15, c), van het Richtlijn 2011/95/UE (vroeger Richtlijn 2004/82/CE), omgezet in Belgisch recht door het artikel 48/4, §2, c), van de wet van 15 december 1980, in haar arresten Elgafaji en Diakité, wijst het Europees Hof van Justitie erop dat « hoe meer de verzoekers eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming » (Elgafaji, §39 ; Diakité, §31).

In casu, heeft de verzoeker aangetoond dat hij in het bijzonder en persoonlijk getroffen is door het geweld die plaatsvindt in Irak omwille van zijn profiel.

Zoals duidelijk gesteld door het arrest Elgafaji waarnaar ook de bestreden beslissing verwijst, moet er ook rekening worden gehouden met individuele elementen die het risico om het slachtoffer te zijn van het blind geweld verhogen. Het feit dat hij voor de Irakese eigendomscommissie werkte, moet in rekening worden gebracht bij de analyse van de nood aan subsidiaire bescherming. Hij loopt significant meer risico op ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn. Het feit dat het geweld doelgericht van aard is, wijst dus op een nog hoger risico in hoofd van verzoeker.

Bijgevolg, in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, is het noodzakelijk om de mate van willekeurig geweld die Najaf teistert in een meer flexibeler wijze te analyseren.

Overeenkomstig de rechtspraken Diakité en Elgafaji van het Europees Hof van Justitie, zou de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus moeten krijgen met toepassing van het artikel 48/4, c), van de vreemdelingenwet van 1980.

Als Uw Raad vaststelt dat er geen spraak van willekeurig geweld in de zin van het artikel 48/4, §2, c) is, is er geen twijfel dat het terugsturen van de verzoeker naar zijn land van herkomst - zelfs in Najaf - hem aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen zou blootstellen overeenkomstig met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Een complete en grondige analyse van de zaak, zou Uw Raad aanmoedigen om op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus te herkennen aan de verzoeker op basis van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Inderdaad, is het geweld die vandaag plaats vindt in Najaf zodanig dat de verzoeker, als hij naar zijn land van herkomst terug gestuurd zou worden, het risico zou lopen om aan onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van de Europese Conventie blootgesteld te worden."

2.1.2. Het tweede middel is als volgt uiteengezet:

2) De bestreden beslissing schendt ook artikelen 1 tot 4 van de wet van betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omwille van de onvoldoende, inadequate motivering en manifeste fout en ook het algemene beginsel van behoorlijke bestuur en de zorgplicht hetgeen betekent een eerlijk administratieve procedure.

Inderdaad meent Meneer B. dat de motivering betreffende de weigering tot toekenning van de vluchtelingstatus en/of de subsidiaire bescherming onvoldoende is.

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag heeft verzoeker nieuwe documenten voorgelegd om zijn problemen aan te tonen. Verzoeker is van mening dat CGVS heeft zijn verzoek te strikt beoordeeld.

Eerste, volhardt verzoeker in zijn verklaringen en met name in zijn tewerkstelling bij de Irakese eigendomscommissie. Omwille van zijn werk is hij door de leden van de groep Ansar Al Shaab bedreigd.

Om zijn tewerkstelling bij deze commissie te bewijzen heeft verzoeker veel document voorgelegd. Hij heeft onder ander zijn badge en foto's met zijn collega's voorgelegd. Mijnheer B. begrijpt niet de eisen van de tegenpartij en weet niet naar welke bewijstukken moet zoeken.

Verzoeker heeft zijn relaas op een zeer spontane en gedetailleerde wijze afgelegd. Hij heeft ook veel documenten voorgelegd. Zijn relaas overeenstemt met de algemene informatie. Verzoeker is oprecht en geloofwaardig. Hij vraagt dat artikel 48/6 hem toegepast wordt.

Tweede, als nieuwe elementen heeft verzoeker de volgende voorgelegd :

- Militieleden zijn in zijn huis binnengevallen en hebben dreigende boodschappen op de muren van zijn huis in Irak aangebracht.

Toen hij in Duitsland was, zijn militieleden in zijn huis binnengevallen. De eigenaar van dit huis is de zus van zijn buurman. Verzoeker verhuurt dit huis. De militieleden dachten dat verzoeker terug in Irak was. Rekening houdend met het feit dat ze hebben niet hem teruggevonden in het huis hebben ze boodschappen op de muren aangebracht. Verzoeker heeft kennis van dit gebeurtenis via zijn buurman.

Verzoeker heeft duidelijk verklaringen gedaan over dit onderwerp :

Wat zijn die aanwijzingen ?

Mijn huis werd binnengevallen. Alle meubels zijn kapotgeslagen en ze hebben op de muur deze dreigingsboodschap gespoten,

Die boodschap op de muur was dat op dezelfde dag waarop uw huis binnengevallen werd?

Nee, ze hebben eerst mijn huis kapotgeslagen. Ik heb maar contact met een persoon die in onze straat woonde. Zijn mam is I.(...) Hij heeft voorgesteld om het huis aan zijn zus te verhuren in plaats van het zo leeg te laten. Eén dag later, in de middag, kwamen personen met een auto zonder nummerplaat. Blijkbaar was het huis in de gaten gehouden. Ze hebben de deur kapotgeslagen en het huis binnengevallen volgens wat I.(...) vertelde, Ze dachten blijkbaar dat wij naar Irak zijn teruggekeerd, Ze hebben de meubelen kapotgeslagen en zeiden: de man van dit huis is gezocht door ons.

En achteraf hebben zij op de muur gespoten.

Toen zij die boodschap hebben aangebracht, was dat lang nadat zij het huis binnengevallen zijn?

Nee, op dezelfde dag, nadat ze de mensen naar buiten gebracht hebben, De zus van I.(...) woonde toen daar.

Ter ondersteuning van dit gebeurtenis heeft verzoeker foto's neergelegd.

Volgens de tegenpartij : "(...) de foto van de muur met de dreigboodschap is nergens te zien welke muur dit is, noch aan wie deze dreiging gericht is".

Eenzijds, zijn deze foto's op zijn minst een begin van bewijs van de vrezen van verzoeker. Deze documenten moeten in het licht van de verklaringen van verzoeker worden geanalyseerd. Anderzijds, dient opnieuw opgemerkt te worden dat CGVS te strikt de asielaanvraag van verzoeker beoordeeld terwijl verzoeker zijn problemen probeert te bewijzen.

Volgens de tegenpartij heeft verzoeker laattijdig verklaringen gedaan. De tegenpartij is van mening dat deze laattijdig verklaringen afbreuk aan zijn relaas doen.

De analyse van de bestreden beslissing omtrent de problemen van verzoeker niet gevolgd kan worden.

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, is het hoogst aannemelijk dat hij bij DVZ verzoeker de gelegenheid niet kreeg om alle belangrijke elementen van zijn verhaal uit te leggen.

Indien de CGVS herhaalt dat verzoeker bevestigt dat hij de kans iets toe te voegen aan het einde van zijn schriftelijke aanvraag heeft gehad, legt de verzoeker uit dat, zoals veel asielaanvragers, zijn vragenlijst niet wordt gelezen en dat hij werd verplicht om de vragenlijst te ondertekenen zonder herlezing. Veel mensen klagen over deze omstandigheden, hetgeen begrijpelijk is.

Bovendien, gezien het belang van deze vragenlijsten in de asielaanvraag, plaatsen we vraagtekens bij de toepassing van de rechtspraak SALDUZ van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de asielprocedure. Deze rechtspraak wordt in correctionele zaak toegepast en eist dat een advocaat aanwezigheid moet zijn gedurende het hele gehoor.

We zijn van mening dat : aangezien de bijstand van een advocaat voorzien is op het gebied van asiel, kunnen afgelegd verklaringen zonder advocaat en zonder controle op DVZ niet tegenworpen aan de asielaanvraag. Het is een schending van artikel 6 EVRM en schending van het recht op een eerlijk proces.

Toch, zelfs indien dit beginsel niet kan toegepast worden op het gebied van asiel, dienen de asiel instantie bijzonder flexibel zijn betreffend het inhoud van deze vragenlijsten.

De nationale instantie kunnen niet vergeten dat de omstandigheden van het gehoor op DVZ helemaal niet ideale zijn en dat fouten en misverstanden vaak werden gerapporteerd door asielaanvragers. Het komt ook voor dat er fouten op het bijlage 26 bestaan (identiteit van de betrokkene, geboortedatum of aankomstdatum). Op grond van deze situatie en met een zekere omzichtigheid, moet de beweerde tegenstrijdigheid worden beoordeelen. In casu, moet dit opmerking eenvoudig buiten beschouwing worden gelaten.

De bestreden beslissing baseert zich dus op geen enkel objectief element om te oordelen dat verzoeker niet gevisieerd zou kunnen zijn omwille van zijn profiel.

In het licht van het voorafgaande, herhaalt verzoeker dat hij een risico om slachtoffer van zware mishandelingen te worden loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

- Zijn directeur werd in Irak vermoord.

Zoals verklaard gedurende zijn eerste asielaanvraag werd de rechter van de eigendomscommissie vermoord in augustus 2015. Met dit verband heeft zijn vorige advocaat een krantenartikel ingediend bij zijn beroep. Dit artikel toont een aanslag op het hoofd van het orgaan van de eigendomscommissie aan in Al Khadir.

Verzoeker volhardt ook in zijn verklaringen dat zijn baas werd vermoord in 2016.

Alle personeelsleden van de eigendomscommissie lopen een risico om vermoord of mishandeld te worden door de militieleden.

Dit element moet in aanmerking komen in de beoordeling van de verzoeker.

- Zijn broer is verhuisd.

Met dit verband wil graag verzoeker benadrukken op het feit dat zijn broer werd nooit bedreigd door de militieleden. Verzoeker heeft zijn broer waarschuwt voordat de militieleden hem bedreigd.

Zijn broer is eerst verhuisd na het incident (boodschappen op de muren) naar Al Meshab. Daarna heeft hij de beslissing genomen het land te verlaten rekening houdend met de dreigend situatie in Irak.

- Zijn dochtertje lijdt aan zware psychisch problemen.

Verzoeker heeft over de medische toestand van zijn dochter gesproken om hun moeilijke situatie te bewijzen. Verzoeker had geen andere keuze dan hun land te verlaten omwille van de bedreigingen van de militieleden.

De verklaringen van de verzoeker en de voorgelegd documenten zijn een begin van bewijs van zijn aangehaald problemen.

Dit element moet in aanmerking worden genomen in de beoordeling van zijn asielaanvraag.

De vrees voor vervolgingen, en het risico op ernstige schaden, dienen onderzocht te worden rekening houdend met het profiel van de verzoekende partij. Door deze elementen niet dienstig te onderzoeken heeft de bestreden beslissing geen afdoende analyse gemaakt van de nood aan bescherming van verzoeker.

Ter conclusie, de elementen die worden ingeroepen door de Commissaris generaal zijn onvoldoende.

Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoeker ondersteunen opdat zijn 'asielrelaas als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet voldoende gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoeker en de beschikbare informatie behandeld.

Er werd al door Uw Raad beoordeeld dat: « il peut être exigé, dans le cadre de cette procédure, que le demandeur d'asile produise à l'appui de sa demande des récits constants et dépourvus de contradictions de nature à en ruiner la crédibilité; que les contradictions et incohérences relevées par l'autorité compétente doivent être d'une importance telle qu'elles ne sont pas raisonnablement explicables » (CE, 15 décembre 2009, n° 198.949). Wat niet het geval was in casu. Bijgevolg, meent de verzoeker dat de beslissing van CGVS is niet voldoende en niet adequate gemotiveerd.

Op grond van het voorafgaand luidt de conclusie dat er in Irak een gegronde vrees bestaat voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In geval van terugkeer zal Meneer B. geen toegang tot bescherming tegen vervolging genieten."

2.1.3. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker 3 persartikelen betreffende de veiligheidssituatie in Zuid-Irak.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 7 maart 2018 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de Raad een aanvullende nota over met volgende nieuwe elementen:

- Kopie van een administratief bevel van 20 oktober 2006 luidens hetwelk verzoeker wordt aangeworven bij het orgaan voor eigendomsbetwistingen in Najaf, met vertaling
- Kopie van een administratief bevel van de provinciale directeur van het orgaan voor eigendomsbetwistingen in Najaf van 1 november 2006 luidens hetwelk verzoeker die dag zijn functie heeft opgenomen, met vertaling
- Kopie van een administratief bevel van de directeur van de administratieve dienst van het orgaan voor eigendomsbetwistingen in Najaf van 1 november 2006 luidens hetwelk verzoeker die dag zijn functie heeft opgenomen, met vertaling
- Kopie van de werkbadge van verzoeker. Ter zitting wordt het origineel getoond.

2.2.2. Op 9 mei 2018 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, met de volgende nieuwe elementen: de COI Focus "Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 28 februari 2018 en de COI Focus "Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer" van 11 oktober 2017.

2.3. Juridisch kader aangaande het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze

instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

2.4.2. Beoordeling

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat het voorliggende verzoek tot internationale bescherming het tweede verzoek is. Een eerste verzoek werd door de verwerende partij afgewezen. Na beroep oordeelde ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 181 001 van 20 januari 2017 dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het wordt niet betwist dat verzoeker, in zijn tweede, thans voorliggende verzoek tot internationale bescherming, zich steunt op dezelfde asielmotieven die hij had uiteengezet in zijn eerste verzoek, met name het feit dat hij bedreigd werd door Ansar al Shaab opdat hij met zijn werk bij de PCC in Bagdad zou stoppen.

De Raad stelde in zijn arrest nr. 181 001 niet alleen vast dat het asielrelaas niet geloofwaardig was, maar ook dat verzoeker zijn voorgehouden profiel als tewerkgestelde bij het PCC, een overheidsinstantie, niet aannemelijk had gemaakt. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement, waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen, zou hebben voorgelegen.

In casu is de Raad van oordeel dat aangezien verzoeker zijn tewerkstelling bij het PCC aanduidde als de oorzaak van zijn vermeende problemen, hij in eerste instantie elementen moet bijbrengen die deze tewerkstelling aannemelijk maken. In het kader van de procedure voor de verwerende partij heeft hij geen dergelijke elementen bijgebracht. Hangende het geding heeft verzoeker een aantal stukken voorgelegd met betrekking tot dewelke hij stelt dat ze zijn tewerkstelling aantonen. De Raad stelt dienaangaande vooreerst vast dat de werkbadge, waarvan hij een kopie heeft toegezonden en waarvan hij het origineel ter zitting toont, geen nieuw element is. Dit stuk werd immers al neergelegd in het kader van zijn eerste asielaanvraag en dus betrokken bij de beoordeling ervan.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de bijgebrachte administratieve bevelen over zijn tewerkstelling zonder uitzondering kopieën zijn, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, nu dergelijke stukken gemakkelijk te manipuleren zijn. Ze zijn dus niet van aard om alsnog aan te tonen dat verzoeker was tewerkgesteld bij de PCC en als overheidspersoneel moet worden beschouwd, en nog minder dat hij om die reden werd vervolgd. Verzoekers volharding in zijn verklaring dat zijn "baas" zou zijn vermoord in 2016 is dan ook niet dienstig. Verder wordt in de bestreden beslissing nog het volgende gesteld:

"Na het gehoor legde u op 23.10.2017 een foto neer van een artikel. In dit artikel wordt gesteld dat activisten een video verspreidden van de moord op een rechter in augustus 2015 (document 16). Hoe dan ook kan het louter neerleggen van een foto van een artikel over de dood van een rechter ook in dit geval onmogelijk volstaan om afbreuk te doen aan het ongeloofwaardige karakter van uw tewerkstelling bij de Irakese Eigendomscommissie tot 2015. Deze opmerkingen gelden evenzeer voor de artikels die u neerlegde betreffende de eigendomscommissie in Kirkuk in 2014 en het artikel over de eigendommen van joodse burgers uit 2005 (documenten 14 en 15). Ook het feit dat u na juni 2016 (dus na het indienen van uw asielaanvraag) op Facebook verschillende berichten over deze eigendomscommissie opvolgt en een foto neerlegt van uzelf met een persoon die vermoedelijk voor deze dienst heeft gewerkt (document 13), kan geen afbreuk doen aan het feit dat de door u aangehaalde problemen ongeloofwaardig bevonden werden.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in bovenvermeld arrest bevestigde dat uw voorgehouden profiel van overheidspersoneel niet aannemelijk was, heeft evenzeer als gevolg dat uw verklaringen als zou u om verschillende andere redenen, gerelateerd aan uw functie als ambtenaar, in Irak problemen hebben gehad, pertinent ongeloofwaardig zijn. Zo haalde u aan vervolging te vrezen omwille van verschillende eigendomsconflicten en omwille van de onteigening van militieleden die een groot stuk grond bezetten (CGVS II, p7, 8). Ook deze elementen kunnen bijgevolg geen aanleiding geven tot de vaststelling van een gegronde vervolgingsvrees zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming".

Deze adequate beoordeling, die door verzoeker volstrekt ongemoeid wordt gelaten, wordt door de Raad bijgetreden, net zoals de vaststelling dat de neergelegde vertaling van een deel van de Arabische Wikipedia-pagina over het leven van Joods-Irakese burgers geen bewijs kan vormen van zijn vervolgingsvrees.

Met zijn verklaring dat in mei 2017 militieleden zijn huis in Irak zouden zijn binnengevallen, dreigende boodschappen op de gevel zouden hebben geschreven ten aanzien van hem en de inboedel zouden hebben vernield, waarna zijn broer, die in het huis ernaast woonde, verhuisd zou zijn, omdat hij als "broer van" ook zou worden bedreigd, breidt verzoeker enkel voort op zijn reeds ongeloofwaardig bevonden asielrelaas. Deze verklaringen op zich zijn dan ook niet van aard om de reeds in het kader van de eerste asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas in een ander perspectief te stellen. In die optiek is de vaststelling, in de bestreden beslissing, over bijkomende tegenstrijdigheden of het laattijdig aanhalen van vermeende feiten omdat ze bij de dienst Vreemdelingenzaken niet werden verteld, overtuigend, zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop –zo onder meer voor wat betreft het verloop van het gehoor bij de dienst Vreemdelingenzaken - niet kan leiden tot een andere beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas.

Verzoeker legde dan foto's voor in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming, met betrekking tot dewelke hij stelt dat ze een begin van bewijs vormen en dat ze in het licht van zijn verklaringen moeten worden geanalyseerd, maar de Raad is van oordeel dat ze niet van aard zijn om de voorgaande vaststellingen om te buigen. In verband met deze foto's stelde de verwerende partij immers al op pertinente wijze het volgende vast:

"De foto's die u in dit verband neerlegde, van een bekladde muur met daarop het woord 'gezocht' (Maqloob), van een wagen die vernield is en van uw dochter op deze wagen (documenten 6, 7 en 8), kunnen allerminst volstaan om afbreuk te doen aan bovenvermelde bevindingen. Zo blijkt, hoewel op één van de foto's uw dochter met de wagen zichtbaar is, nergens uit de foto's wanneer, waar, op welke manier en om welke reden dan ook deze wagen beschadigd werd (documenten 7 en 8). Hoewel u aanhaalde dat de wagen opengebroken werd om er documenten betreffende uw werk uit te stelen (CGVS II, p2), is dit niet te zien op de foto. Het feit dat u later andere foto's van deze wagen en een foto van een eigendomsdocument van de wagen neerlegde (documenten 11 en 12) kan onmogelijk volstaan om afbreuk te doen aan deze vaststelling. Ook op de foto van de muur met de dreigboodschap is nergens te zien welke muur dit is, noch aan wie deze dreiging gericht is (document 6). U beweerde weliswaar dat op deze foto een palmboom te zien is, dewelke ook op de foto van uw dochter met de wagen te zien is (CGVS II, p2). Dit is echter allerminst duidelijk op te merken uit de foto's en staat hoe dan ook allerminst uw bewering als zou het gebouw op de foto effectief uw eigendom zijn. U legde dan wel foto's neer van een beschadigd interieur (document 10) maar ook deze foto's kunnen niet volstaan om aan te tonen dat de beschadigingen in uw eigendom plaatsvonden, laat staan dat zij plaatsvonden omwille van de redenen die u aanhaalt."

Verzoeker brengt geen concrete argumenten bij die deze pertinente beoordeling in een ander daglicht zou kunnen stellen. De loutere stelling dat de verwerende partij de voorliggende elementen te strikt beoordeelt volstaat niet.

Wat betreft de psychische problemen van zijn dochtertje, betoogt verzoeker dat de documenten dienomtrent een begin van bewijs zijn van de door hem aangehaalde problemen. Echter, hij kan daarin niet worden gevolgd. De verwerende partij oordeelde over de psychologische attesten het volgende:

"Ook de psychologische attesten van uw dochter, die u neerlegde in het kader van uw tweede asielaanvraag (documenten 1 en 2), kunnen onmogelijk volstaan om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uit deze documenten blijkt namelijk inderdaad dat uw dochter, B. AL S., M. G. S. (O.V. 8.123.610), leidt aan posttraumatische stressstoornis, selectief mutisme en een emotionele verstoring van de kindertijd. De attesten vermelden echter dat de problemen van uw dochter te wijten zijn aan haar ontworteling uit Irak, ervaringen van het gezin op de vluchtroute in Turkije, in de zee, in de bossen 's nachts in Hongarije, verblijf en integratie van de familie in België en herhaalde ontworteling (documenten 1 en 2). Echter, nergens uit deze documenten blijkt dat de psychologische problemen waar uw kind mee kampt, te wijten zijn aan de vervolging die u beweert in Irak te hebben ervaren en die reeds als pertinent ongeloofwaardig werd bevonden (cf. supra). Deze medische documenten kunnen dan ook niet volstaan om afbreuk te doen aan bovenvermelde vaststellingen."

Hoe betreurenswaardig de psychische toestand van verzoekers dochter ook is, de beoordeling van de stukken die erover werden voorgelegd is pertinent, en verzoeker brengt geen concrete argumenten aan waaruit zou blijken dat de verwerende partij het bij het verkeerde eind zou hebben.

Verzoeker laat de motivering aangaande het verblijf van anderhalf jaar in België verder ongemoeid, zodat het onverminderd overeind blijft.

Tot slot moet worden vastgesteld dat verzoeker ter terechtzitting betoogt dat hij zich heeft bekeerd tot het christendom in 2017. De Raad kan ter zake niet anders dan vaststellen dat verzoeker het houdt op een aantal blote beweringen, hetgeen des te meer klemmt nu hij hieromtrent niet meer dan een aantal vaagheden hieromtrent verkondigt. Verzoeker maakt in de huidige stand van de procedure dan ook geenszins aannemelijk dat hij bekeerd is en dat hij daardoor een gegronde vrees voor vervolging zou hebben.

Samengevat moet worden vastgesteld dat door verzoeker geen bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat de in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming vastgestelde ongeloofwaardigheid niet standhoudt. Verzoeker toont dus niet aan dat hij heeft gewerkt bij de PCC en dat hij om die reden een gegronde vrees voor vervolging koestert. Zijn verwijzing naar de algemene situatie van overheidspersoneel is derhalve niet relevant. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de verwerende partij op onzorgvuldige, onredelijke of onwettige wijze is gekomen tot de motieven die hiervoor door de Raad als relevant werden beschouwd en bijgetreden, of dat hierover niet of niet afdoende werd gemotiveerd. In de mate dat hij vraagt dat hem het voordeel van de twijfel wordt verleend en toepassing wordt gemaakt van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, kan worden vastgesteld dat, gelet op het voorgaande, niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van de voormelde bepaling.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

[...]"

Derhalve kan in hoofde van verzoekster op grond van deze motieven evenmin een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen.

Naast de verwijzing naar de problemen van haar echtgenoot, verklaarde zij ook de conservatieve cultuur in Irak en de gevolgen voor vrouwen aldaar te vrezen, in het bijzonder de houding van haar echtgenoot, die haar en haar kinderen zou mishandelen indien zij zouden moeten terugkeren naar Irak, en haar beperkingen zou opleggen in het dagelijkse leven zoals dat voor hun vlucht het geval was.

In het kader van de huidige procedure legt zij een dagvaarding in echtscheiding voor en een beschikking tot vaststelling van de zaak op de inleidende zitting van 4 mei 2018.

De Raad kan op dit moment alleen maar vaststellen dat een dergelijke dagvaarding op zich niet volstaat om een andere wending te geven aan de beoordeling van verzoeksters vervolgingsvrees. In de huidige stand van het geding kan zij immers niet worden beschouwd als een alleenstaande vrouw, nu de procedure nog niet afgewikkeld is en ook kortelings niet zal afgerond zijn, aldus haar raadvrouw ter zitting. In die zin kan verzoekster de algemene informatie over de situatie van alleenstaande vrouwen in Irak niet dienstig bijbrengen. Het staat immers op dit ogenblik verre van vast dat zij als alleenstaande vrouw zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst.

De dagvaarding zou wel een indicatie kunnen zijn van de waarachtigheid van de vermeende vrees die verzoekster ten aanzien van haar man heeft omwille van de wijze waarop zij door hem wordt behandeld, hetgeen een indicatie kan vormen voor haar lot bij terugkeer naar Irak en van de intenties die zij had toen zij de dagvaarding in echtscheiding neerlegde. In die optiek kan de dagvaarding niet als een alleenstaand gegeven worden beoordeeld, doch moet zij worden samengenomen met verzoeksters verklaringen.

De verwerende partij heeft geoordeeld dat verzoeksters vrees niet is aangetoond, nu zij slechts vage en ongerijmde verklaringen aflegde omdat zij aanvankelijk verklaarde dat zij in het begin van haar huwelijk werd geslagen, dat het daarna beter werd en dat zij nu zelfs verwend wordt in België, en later dan weer dat haar echtgenoot er in België mee dreigde dat hij haar en de kinderen in Irak zou slaan, dat zij dat niet meer kon verdragen en een zelfmoordpoging ondernam. Verder stelde de verwerende partij dat, aangezien verzoekster verklaarde dat haar man in België van houding veranderde en dat zij ook had verklaard dat zij niet zou willen dat haar kinderen zonder vader zouden opgroeien, zij niet zomaar kon verwijzen naar de patriarchale cultuur in Irak om een persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Verzoekster erkent dat zij gezegd heeft dat haar echtgenoot veel verbeterd is in België, maar zij stelt bang te zijn geweest om alles te vertellen, reden waarom ze een paar dingen over haar man heeft gezegd en ze ook in het algemeen over de situatie in Irak heeft gesproken. Haar echtgenoot durft dat hier in België niet maar heeft haar gezegd dat hij haar en de kinderen zal slaan indien zij moeten terugkeren naar Irak. Zij stelt ook te vrezen dat de kinderen door hun vader worden weggenomen.

De Raad stelt het volgende vast:

Verzoekster werd gehoord op 16 oktober 2017.

Nadat zij haar confrater was opgevolgd, heeft de nieuwe raadvrouw van verzoekster op 26 november 2017 een faxbericht verzonden aan de verwerende partij, waarin zij heeft gewezen op de moeilijke situatie van mevrouw en waarin zij verzocht om een nieuw gehoor. Hieraan werd geen gevolg gegeven en vier dagen later werd de bestreden beslissing genomen.

In de gegeven omstandigheden kan de verwerende partij niet worden verweten verzoekster niet opnieuw te hebben gehoord. Immers, verzoekster werd alleen gehoord, zonder dat haar echtgenoot daarbij aanwezig was, met bijstand van een vrouwelijke tolk én met bijstand van een advocaat. Bovendien werd haar bij de aanvang van het gehoor op het hart gedrukt dat alles wat zij zou vertellen discreet zou worden behandeld en dat nooit informatie wordt doorgegeven aan de personen van wie zij vervolging vreest; ook later tijdens het gehoor werd haar gezegd dat het gesprek vertrouwelijk is. Uit niets blijkt dat zij tijdens het gehoor niet naar waarheid zou kunnen vertellen dat zij een concrete vrees had ten opzichte van haar echtgenoot.

Echter, naast de verklaringen waarnaar hierboven al werd verwezen, is tijdens het gehoor ook gebleken dat verzoekster verklaarde dat zij in het opvangcentrum wordt gesteund door haar sociaal assistente, die haar echtgenoot heeft verwittigd dat hij haar niet mocht slaan omdat er anders sancties zouden volgen (gehoorverslag 16 oktober 2017, p 6) én werd verzoekster door de protection officer op het hart gedrukt dat, indien zij haar man zou vrezen, van haar wordt verwacht dat zij hierin stappen onderneemt.

Zoals hiervoor al werd gesteld, legt verzoekster nu een dagvaarding in echtscheiding voor. Ter zitting verklaart verzoekster dat zij en haar echtgenoot nog wel in hetzelfde opvangcentrum verblijven, maar dat zij en haar dochters omwille van de situatie een andere kamer kregen toegewezen.

De Raad is in het ongewisse over de omstandigheden die ertoe hebben geleid dat verzoekster in het opvangcentrum een andere kamer kreeg toegewezen; de vraag dringt zich op of dit louter het gevolg is van de echtscheidingsdagvaarding, dan wel of deze maatregel al eerder werd genomen, en zo ja, om welke reden dan. Deze gegevens zouden een indicatie kunnen vormen van de vrees die verzoekster heeft geuit ten opzichte van haar man en van de aannemelijkheid van haar verklaring dat haar echtgenoot haar slecht zal behandelen enerzijds, en van de intenties die zij had toen zij een dagvaarding tot echtscheiding neerlegde bij de familierechtbank anderzijds. De korte bevraging van verzoekster ter zitting, leent zich er echter niet toe om op dat vlak duidelijkheid te kunnen verkrijgen.

De Raad is van oordeel dat de verklaringen van verzoekster over de relatie met haar echtgenoot en de wijze waarop zij werd behandeld in Irak en opnieuw vrees te worden behandeld bij terugkeer eerder vaag zijn, maar ze kunnen niet als kennelijk ongeloofwaardig worden bestempeld. Zoals hierboven reeds werd gesteld, ontslaan twijfels over bepaalde aspecten van een relaas niet van de opdracht de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Deze vaststelling dringt zich des te meer op nu verzoekster informatie bijbrengt die erop wijst dat de situatie van vrouwen in Zuid-Irak precair is en nu zij, zoals reeds herhaaldelijk gesteld een dagvaarding in echtscheiding heeft voorgelegd.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien augustus tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS